

Városaink romlásán keseregve...

Szabadka – Theresiopolis

Csontjaimban rekesztett égő tűz,
ettől fáradok, nem hordozhatom már.
Nem lehet:
mert felbolydítták városunk gúnyorukkal,
felül haladtak mind a csúfolásban,
porok vagyunk, hamu és béklyó,
béklyók lábainkon, fejünkbe durva zaj
vesztünkre ékelve.
Mint részeg ember szájában tántorgó
szó, oly beszédűek és patvarkodásaik is
mérhetetlenek. Nincsen mibennünk annyi erő,
ellenállni e reánkjövő sokaságnak,
hanem csak arccal a földre függesztett
fejünk rejti siralmainkat.

Siratjuk Urunk,
és naponként siratjuk zokszóval,
szétdobált rendünk lelketlen módját,
megtépik szép mivű mennyezetink s lásd
tákolnak helyébe ormótlan pacuhákat.
Most azért mit mondjunk, ó mit édes Istenünk
mindezek után?
Könyörgünk, nagy és felszóval
szívünk buzgóságával és szemünknek
könnyhullajtásával, mi lelkünknek
ájtatos térdehajlásával:
szabadíts meg minket Isten,
mi nyomorúságunk szoros torkából.

Szabadka, 2008